

ET

ET

ET

EUROOPA KOMISJON

Brüssel 7.10.2010
KOM(2010) 549 lõplik

**KOMISJONI TEATIS EUROOPA PARLAMENDILE, NÕUKOGULE, EUROOPA
MAJANDUS- JA SOTSIAALKOMITEELE JA REGIOONIDE KOMITEELE**

Finantssektori maksustamine

{SEK(2010) 1166 lõplik}

KOMISJONI TEATIS EUROOPA PARLAMENDILE, NÕUKOGULE, EUROOPA MAJANDUS- JA SOTSIAALKOMITEELE JA REGIOONIDE KOMITEELE

Finantssektori maksustamine

1. TAUST

Hiljutine finantskriis osutas vajadusele tugevdada finantssüsteemi, võttes arvesse kulusid, mida põhjustab rahanduslik ebastabiilsus reaalmajandusele. Lisaks on arengu, ressursitõhususe ja kliimamuutuste valdkonnas mitmeid väljakutseid, millel on oluline mõju eelarvele. Kas seda arvesse võttes võiks finantssektori täiendav maksustamine olla võimalik lahendus tulude suurendamiseks?

Euroopa Ülemkogu 17. juuni 2010. aasta kohtumisel, kus tehti ettevalmistusi Torontos toimuvaks G20 tippkohtumiseks, jõuti seisukohale, et „EL peaks juhtima jõupingutusi finantseerimisasutuste suhtes kehtestatavate tasude ja maksude süsteemide alase ülemaailmse lähenemisviisi kehtestamiseks, eesmärgiga säilitada võrdsed võimalused ülemaailmsel tasandil, ning tugevalt kaitsma seda seisukohta koos oma G20 partneritega. Tuleks kaaluda ülemaailmse finantstehingumaksu kehtestamist ja jätkata sellega seotud tööd.”

Ka Euroopa Parlament on pidanud arutelusid finantssektori ja maksustamisega seotud küsimustes. Euroopa Parlamendi 10. märtsi 2010. aasta resolutsioonis palutakse komisjonil ja nõukogul uurida seda, kuidas finantstehingumaksu saaks kasutada arengukoostöö rahastamiseks, arengumaade abistamiseks võitluses kliimamuutustega ja ELi eelarve toetuseks. Mõned liikmesriigid on juba võtnud meetmeid seoses pankade maksustamisega.

Sellised arutelud ei piirdu ELi tasandiga. Need on küsimused, mis kajastavad finantskriisi ülemaailmset ja süsteemset olemust ning kriisi tagajärgi. G20 kohtumistel on peetud arutelusid uute maksustamisvõimaluste üle. Ülemaailmsel tasandil puudub siiski üksmeel täiendavate maksustamismeetmete üle¹. Finantstehingute maksustamise küsimust on hiljuti põhjalikult arutatud ÜRO kõrgetasemelisel täiskoguistungil, kus käsitletakse aastatuhande arengueesmärke. Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni peasekretäri loodud kliimameetmete rahastamise kõrgetasemeline nõustamisrühm on samuti uurinud tulude hankimise võimalusi ülemaailmsel tasandil tegutsevates majandussektorites, sealhulgas finantssektoris, kuid samuti õhu- ja meretranspordisektoris.

Käesolev teatis annab oma panuse käimasolevasse arutellu, käsitledes kahte maksustamisvahendit (finantstehingumaks ja finantstegevusmaks).

¹ G20 Toronto tippkohtumise järeldustes on märgitud: „Leppisime kokku, et finantssektor peaks aitama õiglaselt ja olulises mahus kanda koormust, mis on seotud valitsemissektori sekkumisega, kus iganes see on toimunud, et korrastada finantssüsteemi või rahastada pangakriiside lahendamist, ja vähendada finantssüsteemist tulenevaid riske. Tunnistame, et selleks on olemas eri poliitikavalikud. Mõned riigid kavatsesid kehtestada finantsmaksu. Teised riigid kohaldavad teistsugust lähenemisviisi.”

2. FINANTSSEKTORI TÄIENDAVA MAKSUSTAMISE EESMÄRGID JA PÕHJENDUSED

Olenemata kavandatavatest maksustamismeetmetest, kas on põhjendatud kohandada maksusüsteemi nii, et finantssektor toetaks õiglaselt ja oluliselt riikide eelarveid? Komisjoni arvates on selle põhjenduseks kolm argumenti.

Esiteks aitaks lisaks käimasolevale finantssektori laiaulatuslikule reformile maksude kehtestamine muuta finantsturud tõhusamaks ja stabiilsemaks ning vähendada nende volatiilsust ja ülemääraste riskide võtmise kahjulikku mõju. Finantssektor võib võtta liiga suuri riske mitmete tegurite tõttu, alates tegelikust või oodatavast riigiabist (põhjustades moraalset ohtu) ja teabe erinevusest kuni tasustamissüsteemideni, mis koos makromajanduslike suundumustega aitas kaasa kriisi tekkele. Seega on finantssektori tegevusel negatiivne välismõju laiemale majandusele. Seega on asjakohane kehtestada korrigeeriv maks sellise välismõju vähendamiseks, eeldusel, et maksu saab selle eesmärgi saavutamiseks kehtestada.

Finants- ja majanduskriis on osutanud paljudele sobimatutele motiveerimissüsteemidele finantssektoris ning puudustele finantssüsteemi reguleerivas raamistikus ja järelevalveraamistikus. Selle tulemusel on rakendamisel või välja töötamisel märkimisväärsed reguleerivad reformid². Valitseb laialdane üksmeel selles, et õigusliku reguleerimise ja järelevalve reform on esmatähtis finantssüsteemi vastupanuvõime ja stabiilsuse suurendamiseks.

Komisjon on teinud ettepaneku kehtestada uus kriisijuhtimiskord, mille eesmärk on parandada ametiasutuste võimalusi pangakriiside ohjamisel pangandussektoris³. See hõlmaks pangakriiside lahendamise selliste riiklike fondide võrgustiku loomist, mida rahastatakse pangamaksust. Komisjon on kõnealuses küsimuses esitanud oma arvamuse hiljutises teatises (KOM(2010)254 (lõplik)) ja esitab peatselt täiendavad üksikasjad oma ettepanekute kohta.

Täiendavad maksud võivad lisaks reguleerimisele kaudselt aidata kaasa stabiilsuse parandamisele finantssektoris, vähendades turuosaliste huvi teatavate suure riskiga tegevuste vastu, ja olla samal ajal tuluallikaks.

Teiseks on finantssektor olulisel määral vastutav finantskriisi puhkemise ja selle ulatuse eest, samuti negatiivse mõju eest valitsemissektori võlatasemele kogu maailmas. Täiendavaid makse võib põhjendada ka asjaoluga, et mõned valitsused andsid kriisi ajal sektorile olulist toetust ja peaksid seega saama selle eest ka õiglast tasu. Aidates kaasa eelarve konsolideerimisele, lisavahendite tagamisele ja majanduse tõhustamisele, võivad uued finantssektoris kehtestatavad maksud aidata luua tingimusi jätkusuutlikumaks kasvuks vastavalt Euroopa 2020. aasta strateegiale.

Kolmandaks kohaldatakse enamiku finantsteenuste suhtes ELis käibemaksuvabastust. See tuleneb sellest, et suurem osa finantsteenuste osutamisega saadavatest tuludest on marginaalipõhine ja seetõttu on seda praeguse käibemaksukorra alusel keeruline maksustada.

Seepärast väidetakse, et finantssektor võiks anda õiglasema ja suurema panuse riikide rahandusse. Kõnealust aruolu peetakse ELis ja mujal toimuva eelarvete konsolideerimise kontekstis ning ajal, mil maailm seisab silmitsi vähemalt kahe kiireloomulise ülemaailmse

² Komisjon esitas oma algatused teatises KOM(2010) 301 (lõplik).

³ KOM(2009) 561 (lõplik).

poliitilise väljakutsega, millel on märkimisväärne mõju riikide eelarvele. EL on kliimakaitse ja arengu valdkonnas võtnud märkimisväärseid kohustusi⁴. Kohustuste täitmiseks tuleks täiendavalt uurida uusi tuluallikaid⁵.

ELi liikmesriigid on vastuseks kõnealustele väljakutsetele hakanud välja töötama riiklike maksustamismeetmeid. Oluline on, et sellised meetmed töötatakse välja koordineeritud raamistikus. Vastasel korral võivad erineval maksubaasil põhinevad riiklikud maksustamismeetmed luua maksuarbitraaži võimalusi ja seega põhjustada investeringute jaotumise moonutusi ELi finantsturgudel. Samuti võivad koordineerimata riiklikud lahendused põhjustada topeltmaksustamist ja soodustada finantssektori killustumist, takistades seega ühtse turu nõuetekohast toimimist.

Võimalikke maksustamismeetmeid tuleb käsitleda finantssektori käimasoleva õigusliku reguleerimise reformi laiemas kontekstis, võttes eelkõige arvesse võimalikke kõrgemaid kapitalinõudeid ja arutelusid võimaliku pangamaksu kehtestamise üle. Arvesse tuleb võtta selliste meetmete kogumõju (eelkõige juhul, kui need ei ole hoolikalt koordineeritud ja järkjärgult rakendatud), nii et ei ohustataks elujõulist finantssektorit, mis suudab nõuetekohaselt ja tõhusalt rahastada reaalmajandust.

3. FINANTSTEHINGUMAKS

Finantstehingumaksuga maksustatakse konkreetsete tehingute väärtust. Suure ulatuse tagamiseks tuleks seda kohaldada eri tüüpi finantsinstrumentide suhtes (nt aktsiad, võlakirjad, valuutad ja tuletisinstrumentid), olgugi et mõnes kavandatud ettepanekus nähakse ette piirata reguleerimisala teatava alarühmaga (nt valuutatehingute maks)⁶.

3.1. Tulu aspektid

Finantstehingumaksust saadavate tulude suurus ja maksu majanduslik mõju oleneb suurel määral selle ulatusest (ülemaailmne, ELi hõlmav või riiklik), hõlmatud toodetest ja kauplemissuhust teatavas jurisdiktsioonis. Kuna rahvusvahelisel tasandil puudub üksmeel sellise maksu kehtestamise osas, sõltub tulu mobiilse kauplemistegevuse ümberjaotamisest. Samuti mõjutavad seda võimalus vältida maksustamist finantstoodete ümberstruktureerimise teel ja valitud maksumäär.

Eeldusel, et maksumäär on 0,1 %, oleks prognoositav maksutulu aktsia- ja võlakirjatehingutelt olnud 2006. aastal maailmas ligikaudu 60 miljardit eurot. Mõne uuringu kohaselt oleks maksutulu kümme korda suurem, kui arvesse võetaks ka tuletistehinguid. Samas on tuletisinstrumentidega seotud mitmed tehnilised probleemid, nagu maksubaasi

⁴ Arenenud riigid kohustasid Kopenhaageni kokkuleppe raames andma ühiselt 2020. aastani arengumaadele 100 miljardit USA dollarit võitluseks kliimamuutustega. Aastatuhande arengueesmärkide saavutamiseks kohustus EL suurendama ametlikku arenguabi 0,7 %ni rahvamajanduse kogutulust 2015. aastaks, mis tähendab, et ELi antav ametlik arenguabi võib kahekordistuda 50 miljardilt eurolt 2008. aastal ligikaudu 100 miljardi euroni 2015. aastal.

⁵ Komisjon avaldas talituste töödokumendi „Uudne rahastamisviis ülemaailmsel tasandil” (SEK(2010)409 (lõplik)), milles hinnatakse uudseid rahastamisviise ülemaailmsel tasandil tulude saamiseks, et leida lahendusi eespool osutatud probleemidele.

⁶ Valuutatehingute maksu käsitletakse lühidalt komisjoni talituste töödokumendis. Käesolevas teatises hõlmab laiaulatuslik finantstehingute maks börsidel tehtavaid võlakirja ja tuletisinstrumentide tehinguid, samuti börsiväliselt kaubeldavaid instrumente, mis hõlmavad tuletisinstrumentide tehinguid ja välisvaluuta hetketehinguid.

määramine,⁷ ning tuluproгноosid ei pruugi olla täpsed. Varasemad kogemused on näidanud, et prognoositavad ja tegelikud tulud erinevad oluliselt. Ka valuutatehingute puhul on teatavaid probleeme juhul, kui need maksustatakse ainult riiklikul tasandil⁸. Kui maksubaas hõlmaks ainult börsil kaubeldavaid aktsiaid ja võlakirju, oleks EL27 maksutulu 20 miljardit eurot⁹. Tuletisinstrumentide kaasamise korral oleks maksutulu palju suurem (mõnede arvutuste kohaselt kuni 150 miljardit eurot). 2007. aasta andmete kohaselt annaks 0,005 %-lise maksumäära kehtestamine maailmas enam kaubeldavate valuutade suhtes igal aastal tulu 24 miljardit eurot.

Suurem osa tulust saadaks piiratud hulgast riikidest, kuhu kauplemistegevus on koondunud. Jaotus oleks veelgi ebahühtlasem, kui maksubaas hõlmaks ka tuletistehinguid. Ühest küljest võib see muuta maksualase kokkuleppe saavutamise keerulisemaks, kuna maksu peaksid rakendama kõik riigid, samas kui tulu saaksid vaid vähesed. Teisest küljest võib väita, et keskseid kauplemiskohti kasutavad investorid kogu maailmast. Seega saadakse maksutulu kõigilt kasutajatelt, mis annab maksustamisele ülemaailmse mõõtme. Seepärast peaks finantstehingumaks andma märkimisväärselt tulusid ülemaailmsel tasandil.

Samas on oluline võtta arvesse maksu majanduslikku koormust. Üldiselt peaks finantssektoris kehtestavate maksudega kaasnema teatav tulude ümberjaotamine panga aktsionäridelt ja juhtidelt või turuosalistelt üldsusele. Tõenäoliselt kantakse maksukoormus osaliselt üle klientidele ja tavatarbijatele, kuid see sõltub maksumaksja suutlikkusest maksustamist vältida. Kaudselt suurendab maks ka kapitali hinda valitsussektori ja ettevõtete jaoks. Tegelik mõju kohta puuduvad empiirilised tõendid.

3.2. Mõju turu tõhususele ja majanduslikule stabiisusele

Üks finantstehingumaksu pooltargument on asjaolu, et maks võimaldab rakendada „saastaja maksab” põhimõtet ja seega aidata piirata finantssektori tegevuse võimalikke negatiivseid välismõjusid. Väidetakse, et laiaulatuslik finantstehingumaks võib aidata stabiliseerida finantsturgusid, vähendades lühiajalist spekulatiivset kauplemist ebasoovitavate finantstehingute (peamiselt välkkauplemine) maksustamise teel.

Arvesse tuleb võtta mitmeid asjaolusid. Esiteks on tõhususe suurenemine ebakindel, kuna maks võib likviidsuse vähendamise kaudu suurendada hinnavolatiilsust, nt turgudel, mida kasutatakse riskide maandamiseks. Teiseks tuleb silmas pidada, et kuigi välkkauplemise väärtus majandusele on küsitav, tuleb uurida seda, mil määral kõnealust tegevust saab käsitada kriisi negatiivsete välismõjude peamise tegurina. Kolmandaks maksustatakse finantstehingumaksuga tehingute brutoväärtust. Kuna finantstehingumaksuga maksustatakse tehinguid, mitte lisandväärtust, on see kumulatiivne. Sagedamini kaubeldavate toodete suhtes kehtestatakse suurem maksukoormus.

Parimal juhul tuleks tõhususe suurendamiseks kohaldada finantstehingumaksu kahjulike või väga spekulatiivsete tehingute suhtes. Tegelikuses ei ole võimalik eristada kõnealuseid

⁷ Üldise finantstehingute maksu korral peaks maksu kogumine olema suhteliselt lihtne börsil kaubeldavate toodete puhul. Börsiväliselt kaubeldavate toodete puhul oleks maksuhaldus keerulisem, kuid siiski teostatav, võttes arvesse registreerimiskohustuste karmistamise suundumust ja komisjoni määruse ettepanekut börsiväliste tuletisinstrumentide, kesksete vastaspoolte ja kauplemisteabehoidlate kohta, KOM(2010) 484/5.

⁸ Rahvusvaheliste arengualaste finantstehingute juhtgrupi eksperdid soovitasid mitmel põhjusel kehtestada valuutatehingute maks ülemaailmsel tasandil <http://www.leadinggroup.org/article668.html>.

⁹ Eeldatakse, et võlakirjade ja aktsiate kauplemismaht väheneb vastavalt 30 % ja 20 %.

tehinguid tavatehingutest. Seega tuleks finantstehingumaksu puhul ette näha võimalikult lai maksubaas, et täita tõhususe suurendamise eesmärk. Piiratud kohaldamisalaga finantstehingumaks, mis on asjakohaselt kavandatud, võib vähendada geograafilise ümberpaigutamise riski¹⁰. Ainult teatavate tehingute maksustamise korral põhjustaks maks samas moonutusi finantsvahenduse valdkonnas, kuna sellega soodustatakse tehingud, mille suhtes finantstehingumaksu ei kohaldata. Sõltuvalt finantstehingumaksu ülesehitusest võib see luua võimalusi maksudest kõrvalehoidumiseks tehingute ümberstruktureerimise ja asendamise teel.

Selleks et piirata tegevust, millel on võimalik negatiivne välismõju ülemaailmsel tasandil, ja vältida kauplemise ümberpaigutamist, tuleks maksu kohaldada kõigis finantskeskustes. Kõnealused keskused on tihedalt ühendatud ja ettevõtete kulud kauplemise ümberpaigutamisel on väikesed. Lisaks on paljudel ettevõtetel tüürettevõtted üle kogu maailma. Asjaolu, et tõhususe ja tulu eesmärkide saavutamiseks peaks finantstehingumaks olema laiaulatuslik, osutab ka sellele, et ümberpaigutamise ja maksudest kõrvalehoidumise ohu vähendamiseks on vaja märkimisväärset ülemaailmset koordineerimist.

3.3. Hindamine

Ülemaailmsel tasandil võib finantstehingumaks olla asjakohane vahend tulude suurendamiseks, et eelkõige rahastada ülemaailmseid poliitilisi eesmärke. Maksu tõhusaks ja õiglaseks toimimiseks peaksid osalevad riigid püüdma jõuda sellisele kokkuleppele ülemaailmsete rahastamisvahendite osas, mis on kõigile vastuvõetav. Sellise kokkuleppe sõlmimiseks jätkab komisjon eelkõige G20 raames tööd rahvusvaheliste partneritega.

Finantstehingumaksu saab kehtestada ainult ELi tasandil. Samas tuleb pidada silmas, et finantssektor on ülemaailmne ja ühendatud. Finantstegevus on koondunud vähestesse omavahel maailmatasandil konkureerivatesse finantskeskustesse ELis ja väljaspool seda. Samuti on rahandus keeruline ja arenev valdkond, kus peamised osalejad suudavad välja töötada uusi ja uuenduslikke äritegemise ja finantstehingute struktureerimise viise.

4. FINANTSTEGEVUSMAKS

Teine potentsiaalne vahend finantssektori maksustamise parandamiseks ja võimalike negatiivsete välismõjude vähendamiseks on Rahvusvahelise Valuutafondi poolt välja pakutud finantstegevusmaks. Kõige laiaulatuslikumas variandis (lisandmeetodil põhinev finantstegevusmaks) kohaldatakse kõnealust maksu kogu kasumi ja palga suhtes. Maksu võib struktureerida ka nii, et see konkreetselt hõlmaks majanduslikku tulu ja/või riski¹¹. Erinevalt finantstehingumaksust, mille puhul igat finantsturu osalist maksustatakse vastavalt tema tehingutele, maksustatakse finantstegevusmaksuga ettevõtteid. Käesolevas dokumendis käsitletakse lisandmeetodil põhinevat finantstegevusmaksu.

4.1. Tulu aspektid

G20-le esitatud Rahvusvahelise Valuutafondi aruandes käsitletud 22 arenenud majandusega riigi puhul annaks lisandmeetodil põhinev finantstegevusmaks (5 %-lise maksumääraga) tulu,

¹⁰ Maksu ülesehitus sõltub konkreetselt maksubaasist. Selleks võivad näiteks olla valuutatehingud või aktsiad ja võlakirjad.

¹¹ Kõnealust kahte varianti käsitletakse üksikasjalikumalt komisjoni talituste töödokumendis, mis on lisatud käesolevale teatisele.

mis vastaks keskmiselt 0,28 %-le SKPst¹². Kasutades absoluutarvude arutamiseks riigipõhiseid andmeid osakaalu kohta SKPs, annaks lisandmeetodil põhinev finantstegevusmaks 22 riigi puhul kogutulu ligikaudu 75 miljardit eurot. EL27 puhul annaks lisandmeetodil põhinev finantstegevusmaks tulu kuni 25 miljardit eurot.

Tulude geograafiline jaotus kattuks suurel määral finantssektori praeguse jaotusega ELis. Samas ei ole tulud nii kontsentreeritud nagu finantstehingumaksu puhul. See on tingitud sellest, et maksubaas ei ole kauplemine, mis leiab aset vähestes finantskeskustes, vaid töötasu ja kasum, mis on ühtlasemalt jaotunud. Sellega seoses sobiks finantstegevusmaks paremini tulude suurendamiseks riigieelarve tugevdamise eesmärgil, mis on kiireloomuline ülesanne paljudes liikmesriikides.

Majanduslik koormus sõltub maksu ülesehitusest. Finantstegevusmaksu tegeliku mõju kohta puuduvad empiirilised tõendid. Kui maks kantakse üle tarbijale ja eeldusel, et äriklientide suhtes mahaarvamist ei kohaldata, võib maksukoormus osaliselt langeda finantsteenuste kasutajatele.

4.2. Mõju turu tõhususele ja majanduslikule stabiisusele

Maksu mõju finantstegevusele sõltub maksu ülesehitusest. Lisandmeetodil põhinev finantstegevusmaks ei muuda vahetult selliste turgude struktuuri, kus finantseerimisasutused tegutsevad, kuna sellega maksustatakse tulu sõltumata sellest, kuidas see on saadud. Maksu puhul ei tehta vahet eri toodete vahel ja see ei sõltu käibest. See on huvitav kontseptsioon ELi tasandil, kuna see võib suurendada tulusid ja pakub lahendusi seni lahendamata küsimustele finantsteenuste maksustamise valdkonnas.

Finantstegevusmaksuga maksustatakse finantseerimisasutuse kogu äritegevusest saadavat tulu. Selle puhul maksustatakse kõiki tegevusi, mitte ainult kauplemist. See ei mõjuta finantsinstrumentide hindasid, jättes seega turu struktuuri samaks. Samuti tähendab see, et see ei mõjuta otseselt välkauplemist.

Finantstegevusmaks võib suurendada stiimulit kasumi ülekandmiseks tulude või töötasu EList väljapaigutamise teel. Võttes arvesse maksubaasi olemust ja finantseerimisasutuste huvi teostada põhitegevust tarbija asukohas, saab ümberpaigutamise stiimuleid vähendada. Seda peaks tasakaalustama asjaolu, et tehniline areng võib suurendada mobiilsust finantssektoris. Finantstegevusmaksu kehtestamine mõnes liikmesriigis eraldi võib põhjustada siseturul moonutusi, mis võivad olla vastuolus vajadusega tagada võrdsed tingimused kõigile liikmesriikidele.

4.3. Hindamine

Lisandmeetodil põhinevat finantstegevusmaksu võib käsitada finantseerimisasutuste loodud lisandväärtuse asendusmaksuna¹³. Kui kõnealune maks kavandatakse olemasoleva käibemaksu täiendina, tuleb mõlema maksu kooskõlla viimiseks lahendada mitmed tehnilised probleemid. Komisjon on seisukohal, et finantstegevusmaksu kehtestamise võimalust tasub ELi raames uurida. Selleks tuleks hinnata maksu võimalikke konkurentsialaseid

¹² IMF (2010) Financial Sector taxation — The IMF's Report to the G-20 and background material.

¹³ Kuna seda kohaldatakse palkade ja töötasude suhtes asendusena lisandväärtusele, võib see olla lahendus finantssektoris kohaldatava käibemaksuvabastuse probleemile. Siiski tuleb kõrvaldada mitmed tõkked, et viia see kooskõlla olemasoleva käibemaksusüsteemiga.

kõrvalmõjusid ja seda, kas neid saab korvata sellega, et muuta ümberpaiknemine ettevõtete jaoks vähem atraktiivseks.

5. ÜLDISED JÄRELDUSED JA EDASISED SAMMUD

Maailm seisab silmitsi suurte probleemidega ajal, mil ELi riikide eelarved on järjest suurema surve all. Probleeme on palju ja need on erinevad. Need hõlmavad vajadust parandada finantssektori stabiilsust ja toimimist, et vähendada negatiivseid välismõjusid laiemale majandusele, vajadust tugevdada riikide rahandust, mis on finantskriisis kannatada saanud, täites samas arengumaade ees võetud kohustusi, ning vajadust võidelda kliimamuutuste ja ressursside nappusega ülemaailmsel tasandil.

On mitmeid argumente, mis osutavad, et kõnealuste probleemidele reageerimiseks tuleb läbi vaadata finantssektori maksustamise kord. Finantssektor peaks andma õiglase ja märkimisväärse panuse riikide eelarvesse ning väidetakse, et kõnealune panus peaks olema praegusest suurem. See on põhjendatud sellega, et finantssektoril on majanduses eriline seisund, mis tuli eriti ilmseks finantskriisi ajal, ja asjaoluga, et mõnede finantsteenuste suhtes kohaldatakse käibemaksuvabastust.

Edasises tegevuses finantssektori maksustamisel võtab komisjon arvesse vajadust luua tingimused finantssektori õiglaseks ja tasakaalustatud maksustamiseks, aidates luua võrdsemad tingimused finantssektorile siseturul nii mittefinantssektorites kui ka sektorisiselt, et vähendada finantsteenuste suhtes kohaldatavast käibemaksuvabastusest tulenevaid moonutusi ja piirata võimalikku piiriülest topeltnmaksustamist. Samuti järgitakse sellega parema õigusloome põhimõtet ja luuakse ühtsem ja lihtsam maksukeskkond finantsteenuste valdkonnas, analüüsides selleks põhjalikult olemasolevaid ja kavandatavaid riiklikke raamistikke ja nende mõju siseturu toimimisele. Lisaks võtab komisjon arvesse kõnealuse sektori üldise õigusliku reguleerimise reformi üldmõju.

Uuenduslikel rahastamismehhanismidel üldiselt ja eelkõige uutel finantssektoris kehtestatavatel maksudel võib olla oluline osa praeguste ülemaailmsete ja üleeuroopaliste probleemide lahendamisel. Nagu eespool märgitud, on finantstehingumaks parim vahend tulude suurendamiseks ülemaailmsel tasandil. Oluline on kehtestada ülemaailmne finantstehingumaks, mis annaks piisavalt tulu ja mille negatiivne mõju majanduse oleks samas võimalikult väike. Komisjon toetab finantstehingumaksu ja selle variantide uurimist ja väljatöötamist G20 tasandil ning teeb samme, et sõlmida kokkulepe kõige olulisemate rahvusvaheliste partneritega. Seni teostatud analüüsi põhjal näib, et finantstehingumaks on vähem sobiv ühepoolseks kehtestamiseks ELi tasandil, kuna investeringute ümberpaigutamise oht on suur, mistõttu võivad tulud osutada oodatust väiksemaks.

Praeguses etapis on komisjon seisukohal, et sobivam on kehtestada finantstegevusmaks ELi tasandil. See aitaks lahendada praegust finantssektori suhtes kohaldatava käibemaksuvabastuse küsimust ja annaks märkimisväärset tulu. Võttes arvesse, et kõnealune maks on uudne, tuleb teha täiendavat tehnilist tööd selle rakendamise täpsustamiseks.

Võttes arvesse eespool esitatud järeldusi, algatab komisjon viivitamata laiaulatusliku mõjuhindamise, mille käigus uuritakse põhjalikumalt kõnealuseid valikuvõimalusi, et asjakohased ettepanekud poliitikameetmete võtmiseks oleks võimalik esitada 2011. aasta suvel.